

Hồi 78

Duyên Phận Lạ Lùng

Tần Quan Vũ đảo mắt nhìn quanh những bóng người vừa mới tới, họ đã bao chặt một vòng tròn. Bọn chúng chính là Thập Đại Hộ Viên và Tam Trưởng Lão, tất cả là mười ba cao thủ ưu hạng của Hạ Hầu viên.

Hoảng!

Tay trái ôm chặt lấy thi thể của Phượng Nghi, Tần Quan Vũ khẽ lui lại nửa bước, tay phải rút soạt thanh Vô Tình kiếm ra thủ sẵn.

Tiếng thép khua lên rờn rợn, một vùng ánh sáng tủa sẫm tua tủa vây lấy mình chàng.

Hạ Hầu viên xốc lên...

Xuân Lan quắc mắt lạnh lùng nói:

- Dừng lại!

Hạ Hầu viên chủ trưng mắt:

- Muốn gì?

Xuân Lan hé cười nửa miệng:

- Viên chủ, sao mà nóng thế? Nếu có muốn gì thì cũng nên nhận một lời khen đã chứ. Trên đời này có lẽ chỉ có mỗi một mình các hạ mới xứng đáng được gọi là người tài trí. Vì muốn thắng đối phương, các hạ đã không từ bỏ một thủ đoạn đê tiện nào cả, cho đến việc đem ái thiếp của mình ra làm mồi nhử, một việc làm chà đạp tình yêu như thế cũng vẫn không một chút thẹn thùng. Hừ, đã có can đảm làm thế, thì hãy có can đảm mà hứng lấy hậu quả, chứ tại sao lại trút trách nhiệm lên cho người khác?

Hạ Hầu viên chủ gầm lên như con thú dữ bị thương:

- Giết, giết! Giết tất cả cho ta.

Ngay lúc đó, năm bóng đen lao vút tới như năm giải khói. Những người mới đến giăng hàng sau lưng Tần Quan Vũ rồi cùng thưa:

- Ngũ lão xin bái kiến bang chủ!

Sau khi Cái Bang Ngũ Lão xuất hiện, tiếp theo đó, từ trên tàng cây xa xa có tiếng nữ nhân vọng đến:

- Hạ Hầu viên chủ, hãy khoan đã.

Và tiếp theo đó là một bóng người vút xuống, thì ra đó là Quỷ Huyết chủ Mai Tương Phi.

Chân vừa chấm đất, giọng oanh đã cất lên:

- Từ lúc chia tay, Tần công tử vẫn mạnh?

Tần Quan Vũ lạnh lùng:

- Đa tạ!

Quay sang phía Xuân Lan, Mai Tương Phi chúm chím cười:

- Muội muội, bao nhiêu năm không gặp, muội đã cao lớn và xinh đẹp như một cành lan!

Xuân Lan cũng mỉm cười:

- Tỷ tỷ quá khen làm cho tiểu muội phải thẹn, vì đứng trước mặt tỷ tỷ thì tiểu muội nào khác gì một ngọn đèn dầu được đặt cạnh một vì sao.

Tần Quan Vũ nghe họ đối đáp mà cứ ngơ ngơ ngác ngác...

Người tỷ nữ Xuân Lan bây giờ lại cùng với huyết chủ mà xưng hô tỷ muội.

Thật là một chuyện đùa.

Mai Tương Phi quay về phía Hạ Hầu viên chủ nói:

- Ta có chuyện riêng muốn nói với Tần công tử, xin Viên chủ tạm tránh sang một bên. Khi xong việc, ta sẽ rời khỏi đây để đôi bên giải quyết vấn đề ân oán, như vậy có được chăng?

Hạ Hầu viên chủ cất giọng trầm não:

- Huyết chủ xin hãy giúp cho tại hạ...

Mai Tương Phi vẫn dịu dàng:

- Viên chủ yên lòng, hãy lui ra ngoài trăm trượng đi.

Hạ Hầu viên chủ quay lại truyền lệnh cho thuộc hạ:

- Tam Trưởng Lão, Thập Hộ Viên, tất cả hãy lui ra ngoài trăm trượng.

Như để đề phòng bất trắc, Bát Tử Lão Cái bước tới gần bảo Tần Quan Vũ:

- Hiền điệt, hãy trao thi hài của Phượng Nghi cô nương lại cho sư thúc.

Tần Quan Vũ trao Phượng Nghi qua cho Bất Tử Lão Cái, rồi thì Mai Tương Phi đã bước tới trước mặt chàng và phục xuống nói:

- Tiệp thiếp xin ra mắt phu quân!

Tần Quan Vũ sững sốt, chưa kịp có phản ứng gì thì Xuân Lan cũng lại quỳ xuống trước mặt chàng:

- Tiệp thiếp xin bái kiến phu quân!

Thật như vừa rơi vào muôn trượng sương mù, Tần Quan Vũ ngỡ ngác như người trong mộng...

Thình lình, giọng Truyền Âm Nhập Mật của Thần Bí Nhân vọng đến tai chàng:

- Bẩm cáo minh chủ, hai vị tiểu thư trước mặt minh chủ ấy, một là huyết chủ Mai Tương Phi, ái nữ của Vạn Tuyệt Độc Tôn, còn một là điệt nữ của lão phu, tức Tam Quốc miếu chủ, Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi Âu Chính Cầm. Họ là hai vị hôn thê của minh chủ, do lệnh tôn đã đính ước từ lúc chưa sinh ra minh chủ. Xin minh chủ hãy lấy tư cách của vị hôn phu mà đối đãi với họ.

Không còn cách nào hơn nữa, Tần Quan Vũ đành làm theo ý của Thần Bí Nhân. Chàng nói:

- Xin nhị vị tiểu thư hãy đứng dậy!

Và sực nhớ đến những âm mưu có thể xảy ra, Tần Quan Vũ thần nhiên đến lạnh lùng:

- Mai tiểu thư đến đây có việc chi?

Mai Tương Phi lộ vẻ buồn buồn:

- Khí phách của công tử từ lâu đã làm cho tiệp thiếp hết sức kiêu hãnh vì có một vị phu quân xứng đáng, không ngờ... không ngờ...

Nét mặt buồn buồn của Mai Tương Phi chợt thoáng vẻ thẹn thùng:

- Muội muội nói đúng, nhưng hiềm vì sự thật này... lại không thể nói được với chàng...

- Phải chăng tỷ tỷ muốn nói về vấn đề của lệnh đường?

- Thật ra thì tỷ cũng chưa biết phải nói sao...

Và quay sang Tần Quan Vũ, Mai Tương Phi nói như khóc:

- Công tử, tiện thiếp có ý hiệp trợ cho công tử, nhưng... nhưng sự tình lại quá éo le, khiến cho tiện thiếp gần như lúc nào cũng chống đối với chàng. Điều đó khiến cho thiếp rất đau lòng...

Tần Quan Vũ cười gằn:

- Nhân đây tại hạ cũng xin báo cho tiểu thư biết là một ngày nào đó, tại hạ sẽ đáp bằng Quỷ Huyết.

Mai Tương Phi rơi nước mắt:

- Thôi cũng đành vậy... và ngày đó chính là ngày mà tiện thiếp đến bước đường cùng.

Và nàng lại thở dài sườn sượt:

- Những điều cần nói đến đây như đã nghẹn lời... mong công tử thấu cho những lẽ đau khổ trong lòng thiếp.

Tần Quan Vũ nhếch môi:

- Tiểu thư có lẽ đã quá lời...

Bất Tử Lão Cái vụt xen vào:

- Mai cô nương, lời lẽ của cô nương úp mở quá, làm sao cho người nghe có thể hiểu thấu mà lượng giải cho mình được? Huống chi, thành kiến đã quá nặng nề, nhất thời không làm sao yên ổn được đâu.

Mai Tương Phi lại quỳ xuống nói:

- Điệt nữ xin bái kiến sư thúc, và xin sư thúc hiểu cho những điều khó nói trong lòng của điệt nữ.

Tần Quan Vũ nói:

- Đã là điều khó nói thì không thể ép, tiểu thư còn có điều gì khác nữa không?

Mai Tương Phi rung rung nước mắt:

- Tất cả kế hoạch của công tử, Quỷ Huyết đều biết cả, và Tử Vong Yến Hội xin đòi lại đến đêm trừ tịch năm nay. Thôi tiện thiếp xin cáo từ...

Nàng lạy thêm một lạy nữa rồi phóng mình vào bóng tối.

Đợi nàng đi hẳn rồi thì Tần Quan Vũ mới quay phắt lại gằn giọng:

- Cô nương hãy nói cho thật rõ thân phận của mình. Là tỳ nữ Xuân Lan hay là Tam Quốc miếu chủ?

Đôi má của Xuân Lan chợt ửng hồng:

- Tiệp thiếp chính thật là Âu Chính Cầm, còn Xuân Lan là tỳ nữ mà tiệp thiếp phái đến trá hàng nơi Quỷ Huyết. Không ngờ Mai tử tử đã biết rõ việc ấy mà không nói gì cả, để đến nay lại phái Xuân Lan đến phục thị công tử...

- Và vì thế cho nên tiểu thư lại thay thế Xuân Lan mà đến đây?

Âu Chính Cầm cúi mặt thẹn thùng:

- Dạ đúng thế!

Chợt, một tiếng quát vang lên:

- Tiểu tử, đã đến giờ nộp mạng.

Âu Chính Cầm và Tần Quan Vũ còn đang nói chuyện, chợt nghe tiếng quát và mười mấy bóng người của Hạ Hầu viên ầm ập lao đến, bao vây chặt lấy chung quanh.

- o O o -